

Unde ne sunt visătorii?

Scris de George Petrovai
Sâmbătă, 17 Noiembrie 2012 21:27 -

Trăim într-o lume tot mai pragmatică, în care – totuși – oamenii continuă să viseze. Numai că visele celor mai mulți dintre ei, fie iau chipul sever al trebuințelor imediate, fie pe cel ademenitor al năzuințelor spre anumite piscuri ale belșugului ori ale trufiei: șomerul visează la o slujbă sigură și bine plătită, flămândului îi lasă gura apă după o masă pe săturate, bolnavul incurabil meditează la zădărnicia vieții și nu-ncetează să viseze la miraculoasa lui vindecare, în timp ce îmbuibății își plăsmuiesc visele după puterea fanteziei lor înneacă în osânză – case uriașe, mașini bengoase, saci de bani.

Cum spuneam, cei mai mulți dintre concetățenii noștri sunt neconținți încercați de atari născociri, ce lesne se transformă în obsesii. Să luăm ca exemplu Sighetul Marmăției, acest oraș de graniță care-și afirmă predilecția spre periferie în ceea ce se cheamă năravurile locuitorilor săi. Semnificația orașului nu trece dincolo de istoria sa imprecisă și de geografia sa scăldată de ape, atâta timp cât majoritatea sighetenilor ies în evidență doar prin aspirația lor îndârjită spre potlogării și găinării, ceea ce face ca urbea în întregul ei să inducă o atroce senzație de insecuritate prin mulțimea crâșmelor și una de disconfort prin varietatea improvizațiilor.

Fauna municipiului colcăie de personaje aferate ce-și spun oameni de afaceri, în fond niște afaceriști detestabili, care fie că deja au dat lovitură și derulează activități dubioase, fie că se pregătesc să o dea, adică să se țeptuiască între ei, atunci când nu le surâde șansa să pună laba pe niscaiva străini de zonă și de țară.

Dar dacă pe alte meleaguri ale României s-au prăsit escroci de gabarit, Sighetul n-a fost trezit din secularul lui somn de moarte nici măcar la auzul unor asemenea megaticăloșii (gen Caritas, Bivolaru etc.), necum să le provoace. Și nu s-a întâmplat acest lucru fie pentru că în zonă nu mai este ce înșfăca, fie pentru că – ipoteză mult mai plauzibilă – bravii noștri sigheteni s-au specializat în găinării.

Pe cine să mai mire atunci că Sighetul, aidoma atâtor alte așezări din țară, este localitatea unde nu se întâmplă mai nimic din categoria lucrurilor bune, altfel spus vrednice să fie aduse la cunoștința concetățenilor, când se știe că omul este propria lui legendă și că mahalalele orașului nu sunt decât extrapolări și exteriorizări ale mahalalelor din sufletele locuitorilor săi! Ori din asemenea premise nu poate decurge decât o singură concluzie justă: Sighetul Marmăției, cu străzile sale înguste și pereții caselor scorjiți, cu piața de alimente infectă și curțile din

Unde ne sunt visătorii?

Scris de George Petrovai
Sâmbătă, 17 Noiembrie 2012 21:27 -

---

centrul urbei ca niște haznale, cu hoardele de bețivani, liotele de cerșetori și haitele de câini vagabonzi, nu este decât o imensă mahala!...

Ei bine, când vorbesc de visători nu-i am nicidecum în vedere pe cei creionați mai sus. Ci mă gândesc cu emoție și bucurie la acele ființe rare, aidoma lui Tjolovski – mult îndrăgitul personaj vizionar al lui Evgheni Evtușenko din romanul *Dulce ținut al poamelor*, cel care se arată atât de preocupat de cunoaștere încât nu se poate înfrâna să nu afirme cu regretul omului de știință, al cărui avânt este oprit de implacabilele limite umane: “Toate cunoștințele noastre – din trecut, prezent și viitor – sunt un nimic față de ceea ce nu vom ști niciodată”.

Românii nu au dus nici ei lipsă de asemenea visători inspirați și înaripați, de-ar fi să ne oprim doar la trei dintre cei mai valoroși exponenți ai României moderne: Eminescu, Brâncuși, Aurel Vlaicu.

Să mai precizăm că salvarea omenirii din marile încercări ce-o așteaptă nu va fi nici opera politicianilor, nici a generalilor și nici a miliardarilor dispuși la tardive acte caritabile. Ea va reveni acestor visători supraînzestrați, care în aspirația lor neobosită și dezinteresată spre cunoaștere, asigură victoria spiritualului asupra temporalului. Ori, după cum se știe, predicția viitorologilor cum că societatea postindustrială va fi info-culturală, nu face decât să întărească afirmația mea anterioară. Se ne bucurăm că omenirea încă are parte de atari visători, iar acolo unde ei există, să nu fie luați în derâdere, ci să fie lăsați să-și împlinească menirea lor divină.

AUTOR: George Petrovai

www.sighet-online.ro